

vide sig i Længden, at Distriktet for Stockholm vil blive mest benyttet, men det kan ganske vist tænkes, at der er enkelte større Brug ude omkring, Bjergværker, Savværker o. s. v., som ligger meget langt borte, og hvor Forligsmanden maa tage ud for paa Stedet at undersøge Forholdene og Grundene til Uenigheden. Det er noget, jeg ikke tør bestride. Men i al Almindelighed vil det dog nok vise sig, at Forholdene i Sverige svarer nogenlunde til Forholdene hos os, at Arbejderne har organiseret sig i store Forbund over hele Landet, og at disse har deres Hovedsæde i Hovedstaden. Derfor vil det som oftest ikke være nødvendigt, at Forligsmanden sendes hen paa Stedet for at se Sagerne efter paa nært Hold, idet de stedlige Betingelser og de særlige Forhold netop er diskuteret tilstrækkeligt i Forvejen, og meget er man jo enig om. Det er egentlig kun Bundfaldet af Diskussionerne, man skal beskæftige sig med hos Forligsmanden, og for at kunne det behøver man ikke at lade en Mand rejse ud paa Landet for at sætte sig ind i Detaillerne derude.

Forligsmanden har antydnet, at i 1916 udløber der mellem 400 og 500 Overenskomster, og saa kan der tænkes at udbyrde et frygteligt Uvejr. Ja, det er muligt — det ved jeg ikke noget om. Det er noget, man kun kan danne sig et Skøn om, og det kan jo være, at Forligsmanden ser fejl. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar der er nævnt et Tal af mellem 400 og 500 Overenskomster, er dette ikke saa forskrækkeligt, som det kunde tage sig ud, thi indenfor forskellige Organisationer — jeg vil f. Eks. nævne det store Arbejdsmandsforbund — er der en stor Mængde særlige Overenskomster, som ikke er Landsoverenskomster, men Overenskomster indenfor de enkelte Bedrifter f. Eks. med Købmændene i en By, enkelte Savværker, enkelte Teglværker og saa videre. Deraf fremgaar, at Forligsmanden vil ikke faa med fra 400 til 500 Overenskomster at gøre, men kun med de enkelte Ting, som svømmer ovenpaa, nemlig de Ting, hvorom man ikke kan blive enig.

Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Jensen-Sønderup) berørte Spørgsmaalet om tvungen Voldgift. Jeg vil nødig følge det ærede Medlem ved at komme ind paa en Debat af dette Spørgsmaal, men kun i Almindelighed sige, at jeg tror, hans Frygt for, at vi inden Udløbet af denne Lovs Virketid maaske skulde blive stillet Ansigt til Ansigt med Nødven-

digheden af at gennemføre tvungen Voldgift, ikke vil holde Stik. Alene dette, at begge Parter, som dog maa siges at repræsentere de i dette Forhold direkte interesserede, ikke ønsker det, maa, synes jeg, give os nogen Følelse af, at det heller ikke er nødvendigt. Jeg minder om, at selv om Samfundet — om vi kalder det saaledes — adskillige Gange i den Periode, i hvilken denne Lov om Forligsmanden har bestaaet, har været truet med og opskræmt af, at nu skulde 20 — 30 — 40 — 50,000 Arbejdere kastes paa Gaden, har det i Regelen opløst sig i meget lidet. Naar man fra enkelte Sider har for Vane at skyde Graaspurve med Kanoner, opskræmmer Befolkningen, som bor rundt omkring, deres Vinduer gaar i Stykker, men det bør andre Folk ikke lide under, og man skal ikke blive nervøs, fordi der fra visse Sider skydes saa stærkt ved den mindste Lejlighed. Jeg minder kun om den nuværende Situation. Var der ikke kørt op med grovt Skyts ved denne Lejlighed — det drejer sig om nogle faa Arbejdere paa et Teglværk og nogle paa en Tændstikfabrik — havde Samfundets forskellige Traade i den senere Tid ikke vibreret i Angst og Bæven, det vil sige i nogle Lejre. De, der er vant til at omgaas de farlige Maskiner, bliver ikke nervøse, de tænker, det retter sig nok. Og det retter sig som Regel ogsaa, og derfor siger jeg, at det øvrige Samfund skal ikke blive nervøs, for de Folk, som har med Tingene at gøre, er sig deres Ansvar fuldt bevidst. Det viser sig i Regelen, at det udløses i Forlig akkurat som nu, thi jeg tør maaske gøre den Meddelelse, at den Spænding, mange har gaaet i i den seneste Tid, i Dag udløses i et af Forligsmanden stillet Forslag, som i hvert Fald er vedtaget af Arbejderne. Derfor mener jeg, der ikke er Nødvendighed for at komme ind paa en Diskussion om tvungen Voldgift og heller ikke Nødvendighed for at opfordre den højtærede Minister til at lægge sig stærkt i Selen for tvungen Voldgift. Naar man nemlig skal slæbe de interesserede Parter hen for at nyde det, man selv anser for et Gode, synes jeg, man ikke skal skynde sig altfor stærkt. Endnu har det jo vist, at det ikke har været nødvendigt, og at de store Katastrofer, man har frygtet for, ikke er komne til Udbrud. De er ikke indtruffet siden 1899, og da var det under saa særlige Forhold, at hvad der den Gang skete, ikke kan gentage sig, i alt Fald ikke paa det samme Grundlag. I øvrigt har Par-